

Той говорѣше и се подсмиваше, каточели се забавляваше, но въ очитѣ му просвѣтваше и нѣ какво ожесточение.

— Азъ ценя личността и онова което тя може и трѣбва да достигне. Има толкова дреболии, които ни спѣватъ. Да се жертвуватъ ли заради тѣхъ по-голѣмитѣ предназначения.

Стариятъ попита:

— Кое наричашъ дреболии?

Младеновъ го погледна приятелски:

— На тебе ли да обясня? Андреевъ е поетъ. Да се остави ли той да умре отъ гладъ, за да не жертвува това, което вие нарекохте честь? Ха, честь? За коя честь говорите? Тая, за която хората сж приготвили прахъ и я трепятъ като паразититѣ. Та не виждаме ли какво става. Има една категория хора, която законодателствува. Не е важно, дали сж буржоа или пролетарии. Тѣ, съ едни и сѣщи сръдства, гонятъ една цель. Азъ намирамъ позорно за единъ човѣкъ да сведе живота си до нивото на тия господа. Ние съ тѣхъ можемъ само да се подиграваме, щомъ отъ тѣхъ непременно зависи, да живѣемъ ли — или да умремъ отъ гладъ.

Стариятъ въздъхна:

— Охъ, ти си непоправимъ!

— Непоправимъ! Не. Разуменъ. Азъ вѣрвамъ въ едно по-високо предназначение на човѣшкия животъ. Нѣкои говорятъ за диктатура на пролетарията. Загатватъ за борбата, която водятъ комуниститѣ и която борба несъмнено всѣки день се раз-